

Neufeld Róbert**A Fáskörben**

Elülök csendben a régi padon,
a rozzant padon,
egy késő vasárnapon.

Gyerkőcök hancúroznak,
megy a viaskodás,
nagy a viaskodás,
az önfelelt sikongatás.

Komoly fák figyelnek.
Magas platánfák,
amik körülállták
a mi csapatunkat,
mikor mi verekedtünk
és Szent János kenyeret ettünk.

Az volt az uzsonnánk,
a Jánoskenyér,
a sovány kenyér,
és vályú volt a tenyér
a földszagú víznek,
amit a Csőszházban,
félelmes Csőszházban
ittunk alattomban.

Megroppan alattam e régi padom,
e rozzant padom.
S e késő vasárnapon
úgy érzem szomjazom.

Emlékszem Rád

Emlékszem Rád virágoskert,
érezlek éledő s haló sejtjeim savában,
ezer színed ezer emléket kelt,
hangod ott csendül az estharang szavában.
És bár üres itt e szürke egyformaság,
bár téli fák és satnya bokrok
minden zörgő levele megannyi mogorvaság,
emlékszem mégis illatodra,
fákra, gyepre, sétányokra,
vakító, tiszta, kobalt égre,
kacagott felém a napnak fénye
s futottam kacagva én is,
boldog könnyekkel szememben,
ittam hűsítő kutadból, beteltem,
majd verdeső szívemet kezembe vettem
s csókot lehelve lüktet színére
gyengéden, féltve elrejtettem
életet rejtő dús avarodban,
hogyan keljen új életre Benned,
és minden jövődő, boldog tavaszodban.

Az én Pestem

Az én Pestem macskaköves utcák,
a Hetedik Kerület, Csikágó utcái,
Nefelejts, Garay, Hernád és Peterdy,
hol az őszi szelek tőzeg porát fűjták
amikor a szenes végre megérkezett,
s rozoga mázsáján kimérte, de szűken,
a nekünk járó szenet.

Az én Pestem kopott falu házak,
a Hetedik Kerület, Csikágó házai,
a Nefelejts, Hernád és Peterdy házai,
hol a belövések tátongó, mély sebek,
bennük a téglák mint nyers hús vöröslenek
s a vakolat holt bőr, mi időnként lepereg.

Az én Pestem rongyos-gatyás srácok,
a Hetedik Kerület, Csikágó srácai,
a Nefejejts, Hernád és Peterdy srácai,
kikkel kiskapura rúgtam a rongyabdát
s kikkel a piacon csentem egy-egy almát.

Az én Pestem, macskaköves utcák,
a Hetedik Kerület, Csikágó utcái,
Nefejejts, Garay, Hernád és Peterdy.
Néha még eljövök köveitek járnai,
vagy egy kis csibészek almát lopni látni.

Szüleimhez

Ültem hátul a nappali legmélyén,
hol állólámpák fénye tompul,
s a falióra néha megkondul.
És ott, elől, a beeső sárga fényben,
ősz hajtól fedett fejek,
mikor még előttem ültetek.

Bágyadt világ ömlött be kintről,
át a virágos ablakon,
árnyakat rajzolt a régi falakon,
s árnyakkal játszottak
elfáradt szemek,
mikor még előttem ültetek.

Vízért mentem a konyába ki.
„Ereszd fiam ki jól a csapatot”,
a régi hang utánam ballagott
mint álmos, fáradt kérelem.
Örültem, hogy a konyhába küldtetek,
mikor még előttem ültetek.

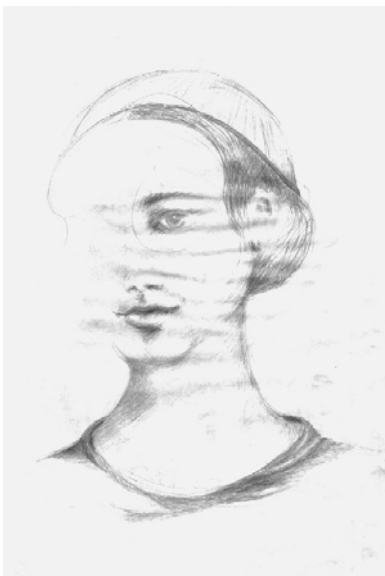
Meg- megbiccent egy fej ott elől,
a másik hirtelen valamit mormolt:
„kilenc betű, a Nelson ott volt”.

Zörgött a papír, forgott a toll,

minden rejtvényt megfejtettetek,
mikor még előttem ültetek.

Szalagzene terjengett halkán,
csendesen, hogy fülünket ne sértse,
hogy ember, ember szavát megértse,
és számtalan gombot
varrtak szorgos kezek,
mikor még előttem ültetek.

Leghátul, a nappali mélyén,
gyermeknek maradtam, bár nevem szülő,
s boldog voltam,
hogy mint Veletek ülő,
el tudtam akkor tenni képetek,
ahogy Ti előttem ültetek.

Fazekas Marianne rajza